

ကြိတ်

ပုလဲဝိညာဉ်

ကံကြမ္မာကလေး

ရည်ညွှန်းချက်

ဘဝအဆက်ဆက်

ကံကြမ္မာဝဋ်ကြွေး

ပေးဆပ်ရခြင်းမှ

ကင်းဝေကြပါစေ။

ဘဝလမ်းပေါ် ရောက်လာကြတဲ့ လူတိုင်း အချစ်ဆိုတာ နေရာတစ်ခု
ကိုတော့ မလွဲမသွေ တွေ့ဆုံကျော်ဖြတ်ကြရတယ်။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတဲ့ နေရာလေးဟာ အင်မတန် သန့်စင်တဲ့ အ
ဖြူရောင် လွင်ပြင်လေးတစ်ခုပါပဲ။

ဒီနေရာကို ဖြတ်သန်းတဲ့ အခါမှာ သယ်ဆောင်သွားတဲ့ ပစ္စည်းက
တော့ မတူကြဘူး။

အချို့က - မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ အကြင်နာ၊ ကရုဏာ၊ ကိုယ်ချင်းစာနာ
စိတ်တွေ သယ်သွားကြတယ်။

အချို့က - သစ္စာတရားကို သယ်သွားကြတယ်။

အချို့က - မုဒိတာနဲ့ ဥပေက္ခာတရားကို သယ်သွားကြတယ်။

အချို့က - တဏှာရာဂတွေ သယ်သွားကြတယ်။

အချို့က - လောဘ၊ ဒေါသ၊ အတ္တ၊ မာန်မာနတွေ သယ်ဆောင်သွား
ကြတယ်။

သင်ရော ... အချစ်မြို့ကို ဖြတ်တော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်အရာတွေကို
သယ်ဆောင်သွားမှာ လဲ။

ဘယ်သူမဆို

လိုချင်တာကို ရနိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ...

အခြေအနေနဲ့

အချိန်အခါကိုတော့

စောင့်ရတတ်ပါတယ်။

ကိုယ့်လက်ထဲမှာ

ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်း၊

ဒါမှ မဟုတ်

လူတစ်ယောက်ရဲ့

အရည်အချင်းကို

သူ မရှိတော့မှ

ပိုပြီး သိနိုင်ပါတယ်။

ဆင်းရဲနေခြင်းဟာ ...

ဘဝအောင်မြင်မှုအတွက် အတားအဆီး အဟန့်အတား မဖြစ်နိုင်ပါ။

ထို့အတူ ...

အောင်မြင်မှုအတွက်လည်း တားဆီးပိတ်ပင်မှု မပြုနိုင်ပါ။

ဆင်းရဲနေသည့်အတွက် ...

ဘဝဆုံးရှုံးမှုလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကြိုးစားမှု မရှိသော ...

စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းမှုသာ ...

သင့်ဘဝအတွက် ...

အရာရာကို ဖျက်ဆီးနိုင်သော ရန်သူ ဖြစ်ပါသည် ။

ပြိုင်ဘက်ဆိုတာ

မိမိရဲ့ အရည်အသွေးကို

ပိုမိုတောက်ပြောင်အောင်

ပွတ်တိုက်ပေးနေသူလို့

သဘောထားလိုက်ပါ။

တစ်ယောက်က
အရှေ့ကို လျှောက်တယ်။
တစ်ယောက်က
အနောက်ကို လျှောက်တယ်။
ကျန်နှစ်ယောက်က
တောင်ဘက်နဲ့ မြောက်ဘက်ကို
မျက်နှာမူပြီး လျှောက်ကြတယ်။
ဦးတည်ချက် မတူပေမဲ့
ရည်မှန်းချက်တူရင်
တစ်နေရာမှာ
မလွဲမသွေ ပြန်ဆုံနိုင်ပါတယ်

Knowledge is power.
အကြားအမြင် ဗဟု သုတဆိုတာ
စွမ်းအားဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီ စွမ်းအားကို
ကိုယ့်ဘာသာ
ရှာယူရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

One kind word can warm three winter months.

အကြင်နာ စကားတစ်ခွန်းဟာ
ဆောင်းရာသီ သုံးလ စလုံးကို
နွေးထွေးစေနိုင်ပါသတဲ့ ။
ချစ်စရာကောင်းတဲ့
ဂျပန်စကားပုံတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝဆိုတာ အချိန်ပါပဲ။
အချိန်ကို
ဖြုန်းတီးနေခြင်းဟာ
ဘဝကို
ဖျက်ဆီးပစ်နေတာနဲ့
အတူတူပါပဲ။

"ချစ်ရင် အတူနေမှ ဖြစ်မယ်"
ဆိုတဲ့ စိတ်ဟာ မသွားဖို့ တားမြစ်ထားတဲ့ လမ်းကို ညွှန်ပြပေးနေ
တဲ့ လမ်းမှားတစ်ခု ပါပဲ။
အတူတူနေရအောင် ဘယ်လို ကြိုးစားမယ်၊

အတူတူ နေရတဲ့ အခါ ဘဝကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဘယ်လို
လုပ်မယ်ဆိုတာတွေကသာ လမ်းပြအမှန်တွေပါပဲ။

လူ့ဘဝ

သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ

အောင်မြင်မှုတစ်ခုမှ မရရင်

ဘဝ ရှုံးပါတယ်။

သံသရာအတွက်

အထောက်အပံ့

တစ်ခုမှ မရခဲ့ရင်တော့

ဘဝဆုံးပါပြီ။

စိတ်ပျက်စရာတွေလို့ သာ

ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘဲ ထိုင်နေခဲ့ရင်

လောကတစ်ခုလုံး

လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့ပြီး

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေမှာ

အမှန်ပါပဲ။

သင်ကလွဲပြီး

ကျန်တဲ့ လူတွေကြည့်ရတာ

အဆင်ပြေတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။

ကျန်တဲ့ လူတွေကလည်း

သင်တွေ့သလို တွေးနေကြတာပါပဲ။

အချစ်ကြောင့်

ဘဝ မသေပါစေနဲ့။

ဘဝကြောင့်

အချစ်ကို

အသက်ဆက်ရှင်နေပါစေ။

တစ်ခါတစ်ရံ

မိမိဦးနှောက်

အသည်းနှလုံးကို

အမှတ်မထင်

လာရောက်ထိမှန်တဲ့

စာတစ်လုံး၊

စကားတစ်ခွန်းဟာ

ဘဝတစ်ခုလုံးကို

အပြောင်းလဲကြီး

ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်ပါတယ်။

အခန်း (၁)

အိပ်မက်ထဲမှာ နေခွင့်လာတောင်းသူ

ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခွင်လုံး တိမ်ညိုတိမ်မည်းများက ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။ ။ အရပ်ရပ်ခွင်အနှံ့ မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ။ အဆိုးဆုံးကတော့ အနောက်တောင်ထောင့်ဘက်မှာ ဖြစ်သည်။ ။

အနောက်တောင်၏ မြောက်ဘက်ယွန်းယွန်း နေရာလောက်တွင် တိမ်နီရောင်များ သမ်းလျက်ရှိပြီး ထိုအနီရောင် တိမ်တိုက်များကြား၌ ထူးဆန်းလှသော အမည်းရောင် အကွက်ကြီးတစ်ကွက် ပေါ်လျက် ရှိသည်။ ။

ထိုအနက်ရောင် တိမ်ကွက်ကြီးမှာ သာမန်အနက်ရောင်မျိုး မဟုတ်ဘဲ ထူးထူးခြားခြား နက်မှောင်နေသော အနက်ရောင်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ ။

အဝေးမှ ကြည့်လျှင် နေကြတ်သကဲ့သို့ လငပုပ်ဖမ်းသကဲ့သို့ မည်းမည်းအလုံးကြီး ပေါ်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုအမည်းလုံးတိမ်တိုက်မှာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာကာ အနက်
ရောင်များက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ပျံ့နှံ့ လာလေတော့သည်။ ။

ထိုအနက်ရောင်များမှာ ကောင်းကင်ပြင်ပေါ်ရှိ အခြားတိမ်များကိုပါ
စွန်းထင်း လာလေရာ အတန်ကြာသောအခါ ကောင်းကင်ပြင် တစ်ပြင်
လုံး အနက်ရောင် ဖုံးလွှမ်းသွားလေတော့သည်။ ။

သို့ကြောင့် ...

အလင်းရောင်များ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးလာကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်
ခွင်လုံး အမှောင်များ ဖုံးလွှမ်းသွားလေရာ ကြောက်မက်ဖွယ်အသွင်သို့
ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။ ။

မိုးမခရွာကမ်းခြေအနီးတွင် ရောက်နေသော ကိုရွှေမောင်နှင့် မခင်ရီ
တို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပြောင်းလဲသွား
သော ရာသီဥတု အခြေအနေကို ကြည့်ရင်း ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့လျက်
ရှိနေကြသည်။ ။

သူတို့ သည် ပင်လယ်ထဲမှ ငါးရှာပြီး ပြန်အလာတွင် ယခုလို
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော ရာသီဥတုကြီးနှင့် တွေ့ကြုံရခြင်း ဖြစ်
၏။

"ကိုရွှေမောင် ... ရာသီဥတုက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်၊ စောစော
ပိုင်းက သာသာယာယာ ရှိနေလျက်နဲ့ အခုမှ မည်းမှောင် လာတာဆို
တော့ မုန်တိုင်းများကျမှာ လား မသိဘူးနော်"

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးလည်း မည်းမှောင်
နေတာပဲ၊ တို့ လေကွယ်တဲ့ ကျောက်ဆောင်တစ်နေရာရာမှာ ဒါမှ
မဟုတ် ဂူတစ်ဂူမှာ သွားခိုနေရင် ကောင်းမယ် ခင်ရီ"

"သွားလေ ... ဟိုဘက်နားမှာ တော့ ကျောက်တောင်ဂူတစ်ခု ရှိတယ်
၊ အဲဒီထဲ သွားနေကြတာပေါ့"

လင်မယားနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ၎င်းတို့ ၏ လှေကလေးကို ကျောက်
တောင်ဂူရှိရာသို့ လှော်ခဲ့ကြသည်။ ။

ကိုရွှေမောင်နှင့် မခင်ရီတို့ မှာ မြိတ်ကမ်းရိုးတန်းတစ်နေရာရှိ မိုးမခ
ရွာမှ ငါးဖမ်းရှာဖွေ စားသောက်ကြသော တံငါလင်မယားနှစ်ယောက် ဖြစ်
ကြသည်။ ။

သူတို့ တွင် သားသမီး မထွန်းကားဘဲ လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် မခင်
ရီ၏ မိခင်တော်သူ ဒေါ်မင်းဇာဆိုသော အမေအို တစ်ယောက်သာရှိကြ
ပြီး ရေပိုးရေမွှား ရှာဖွေဖမ်းဆီးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုကြ
သူများ ဖြစ်သည်။ ။

လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ကျောက်ဆောင်တစ်ဆောင်အောက်တွင်
ရှိသော အတန်ငယ်ကျယ်ဝန်းသော ဂူတစ်ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီး
လှေကို ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင် ဆိုက်ကပ်ပြီးနောက် ယူဆောင်လာ
သော အစားအသောက်များကို စားသောက်နေကြသည်။ ။

ဂူအတွင်းမှာ တော့ အလင်းရောင် အားနည်းနေသည် က တစ်
ကြောင်း၊ အပြင်ဘက်မှာ မည်းမှောင်နေသော ရာသီဥတု အခြေအနေ
ကြောင့် အလင်းရောင်က ဝိုးတဝါးမျှသာ ရှိပေသည်။ ။

အပြင်မှာ တော့ လေပြင်းတိုက်ခတ်သံလိုလို တဝေါဝေါ မြည်သံများ
ကို ကြားနေရသည်။ ။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ...

"ကျွန်မ အမေတို့ နဲ့ လာနေပါရစေ"

"ကျွန်မ အဖေတို့ အမေတို့ နဲ့ လာနေပါရစေ"

ဟူသော အသံတစ်သံကို မသဲမကွဲ ကြားလိုက်ရလေသည်။ ။

"ကျွန်မ အမေတို့ နဲ့ လာနေပါရစေ"

"ဟင် ..."

"ကိုရွှေမောင် ... ကြားလား"

"အေး ... ကြားတယ်၊ ဘယ်နားက ဘယ်သူ ပြောနေတာလဲ"

"ဘယ်သိမလဲတော့၊ လိုက်ကြည့်ပါလား"

လင်မယားနှစ်ယောက် အလန့်တကြား လိုက်ရှာကြည့်ပြန်တော့
လည်း ဂူထဲမှာ မှောင်နေသောကြောင့် ဘာမှ မတွေ့ရပေ။

"ကျွန်မ ... အမေတို့ နဲ့ လာနေပါရစေ၊ နေခွင့်ပေးပါ"

"ဘယ်နေရာက ပြောနေတာလဲ၊ နင် ဘယ်သူလဲ"

ဟု မခင်ရီက အသံကတုန်ကယင်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မကို နေခွင့်ပေးမလားဟင်"

"အေး ... ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်မ အမေတို့ လှေနံဘေးနားမှာ ပဲ ရှိပါတယ်"

"ဟင် ..."

လင်မယား နှစ်ယောက် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် မိမိတို့ လှေနံဘေးပ
တ်ဝန်းကျင်သို့ လိုက်လံရှာဖွေ ကြည့်သောအခါ လူနှင့်တူတာဆိုလို့ တစ်
ယောက်တလေမှ ပင် မတွေ့ကြရပေ။

ထို့ကြောင့် ပိုမိုကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

"အမေ ... ကျွန်မက အမေတို့ လှေခံဘေးနားက ကမာကောင်ကြီးရဲ့ အခွံထဲမှာ ရှိပါတယ်"

"ဟင် ..."

ထိုအခါမှ အသေအချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိတို့ လှေဆိုက်ကပ်ထားသော သောင်စပ်နားမှာ အလွန်ကြီးမားသော ကမာကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ကြရသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက် အံ့ဩစွာ ကြည့်နေရင်းမှ ပင် ကမာကောင်ကြီး၏ အခွံနှစ်ခုမှာ တဖြည်းဖြည်း ဟ လာလေသည်။ ။

ခဏကြာသောအခါ အခွံနှစ်ချပ်မှာ လန်ထွက်သွားပြီး အတွင်း၌ ကွမ်းသီးလုံးအရွယ်ခန့် ရှိသော ပုလဲလုံးကြီးတစ်လုံးကို တွေ့မြင်ရသည်။ ။

အသေအချာ ကြည့်သောအခါမှ ပုလဲလုံးမှာ သာမန်အဖြူရောင် မဟုတ်ဘဲ အနက်ရောင်တောက်ပနေသော ပုလဲနက်ကြီး တစ်လုံး ဖြစ်လေသည်။ ။

ကြည့်နေရင်းမှာ ပင် ထိုပုလဲနက်ကြီးအတွင်းမှ လှပချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ။

ကိုရွှေမောင်နှင့် မခင်ရီတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကာ တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေကြသည်။ ။

"ကျွန်မ အဖေတို့ နဲ့ လာနေပါရစေ"

"တို့ က ဆင်းရဲပါတယ် သမီးရယ်၊ တို့ နဲ့ လာနေရင် နင် ဒုက္ခရောက်မှာ ပေါ့"

ဟု မခင်ရီက စေတနာဖြင့် တား လိုက်လေသည်။ ။

"ဆင်းရဲတယ် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ကံတရားပါ အမေ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နေနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကိုသာ နေခွင့်ပေးပါ"

ဟု မိန်းကလေးက ထပ်မံခွင့်တောင်းနေပြန်သည်။ ။

သို့ကြောင့် ...

ကိုရွှေမောင်နှင့် မခင်ရီတို့ မှာ "ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"ဟူသော သဘောဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။

"ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ ကိုရွှေမောင်"

"မင်းသဘောပဲလေ၊ မင်းလက်ခံချင်ရင် လက်ခံလိုက်ပေါ့၊ တို့ လင်မယားမှာ သားသမီးမှ မရှိတာ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မအတွက်နဲ့ အမေတို့ ဒုက္ခမရောက်စေရပါဘူး၊ ကျွန်မကိုသာ နေခွင့်ပေးကြပါ"

ဟု မိန်းကလေးက သနားစဖွယ် ထပ်မံ ခွင့်တောင်းနေပြန်လေသည်။ ။

"အေးလေ ... တို့ စားသလို စားပြီး၊ တို့ နေသလို နေနိုင်မယ် ဆိုရင် တော့ နေချင်သပဆိုရင်လည်း လာနေပေါ့"

ဟု မခင်ရီက ခွင့်ပေးလိုက်သောအခါ မိန်းကလေးက ပုလဲလုံးအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး ခဏကြာသောအခါ ထိုပုလဲနက်လုံးကြီးမှာ လေထဲသို့ ပျံဝဲတက်လာကာ မခင်ရီ၏ ပါးစပ်အနီးမှာ ရစ်ဝဲနေတော့သည်။ ။

နောက်ဆုံး မခင်ရီက ၎င်း၏ ပါးစပ်ကို ဟပေးလိုက်သောအခါ ပုလဲ နက်ကြီးက ပါးစပ်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။ ။

"ဟင် ... ကိုရွှေမောင် လုပ်ပါဦးတော့၊ ကျုပ်ပါးစပ်ထဲကို ပုလဲလုံး ကြီးဝင်သွားလို့ "

မခင်ရီမှာ အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်နိုး လာပြီး နံဘေးနားမှာ အိပ်ပျော်နေ သော လင်ဖြစ်သူ ကိုရွှေမောင်ကို နှိုးလိုက်သည်။ ။

"ဘာလဲဟ ... နင်ကလည်း ၊ ဒီမှာ ကောင်းကောင်း မအိပ်ရဘူး"

"ထပါဦးတော့ ... ကျုပ် ထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်မက်မက်နေလို့ "

ကိုရွှေမောင်က အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် အိပ်ရာမှ ထသည်။ ။

သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်သည် လှေတစ်စင်းနှင့် ငါးဖမ်းထွက် လာရင်း အချိန်လိုသေးသောကြောင့် လိုဏ်ဂူတစ်ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ကာ အိပ်နေကြရင်းမှ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကို မက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ဘယ်လို အိပ်မက် မက်လို့ လဲ"

ကိုရွှေမောင်က ဆေးပတ်လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာကာ မေးလိုက်သ ည်။ ။

"ကျုပ် အိပ်မက် မက်တာက ဒီလိုတော့..."

ဟု အစချီကာ မခင်ရီက သူမကဲ့သို့သော အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြော ပြ လိုက်လေသည်။ ။

"အိပ်မက်ဆိုတာ အမျိုးမျိုး ရှိတာပဲကွ၊ စိတ်စွဲရင်လည်း မက်တယ်၊ သွေးလေချောက်ချားရင်လည်း မက်တတ်တာပဲ"

"ကျုပ်က စိတ်စွဲစရာလည်း ဘာမှ မရှိပါဘူးတော်၊ အခု အိပ်မက်က

တော့ အတော်ဆန်းတယ်"

"ပုလဲနက်ဆိုတာ ရှားပါးတဲ့ ရတနာတစ်မျိုးပဲ၊ ပုလဲနက်ကို အိပ်မက် မက်တယ်ဆိုတော့ တို့ အတွက် ကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ်လည်း ဖြစ် ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွာ"

ဟု ပြောဆိုရင်း မိမိတို့ လှေ ဆိုက်ကပ်ထားရာ နံဘေးသို့ အမှတ်မ ထင် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သောင်စပ်တစ်နေရာမှာ အခွံဟထား သော ကမာကောင်ကြီး တစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေသည်။ ။

"ဟင် အဲဒီကမာကောင်ကြီးက ကျုပ်အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ က မာကောင်ကြီးပဲ၊ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ"

ဟု မခင်ရီက တအံ့တဩ ပြော လိုက်လေသည်။ ။

"မင်းကလည်း ကွာ ... ပင်လယ်ထဲမှာ ကမာကောင်ဆိုတာ နေရာ အနှံ့ ရှိနေတာပဲ၊ ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ ကွာ၊ ကဲ ... ရေစစ်တော့မယ်၊ တို့ အပြင်ထွက်ပြီး ငါးရှာကြရအောင်"

ဟု ပြောဆိုကာ လင်မယားနှစ်ယောက် လှေကို အပြင်သို့ လှော် ထုတ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။ ။

ထို အိပ်မက် မက်ပြီး လအနည်းငယ်ကြာသောအခါ မခင်ရီ၌ ကိုယ်ဝ န်ရှိ လာလေတော့သည်။ ။

သားသမီး မရှိသဖြင့် ထိုသို့ ကိုယ်ဝန်ရှိလာသောကြောင့် လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာကြသော်လည်း မခင်ရီကတော့ မိမိအိပ်မက် ကြောင့်ရသော ကိုယ်ဝန်ဟူ၍ စွဲလမ်းနေတော့သည်။ ။

ထိုအိပ်မက်အကြောင်းကို မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မင်းဇာအား ပြောပြသော အခါ ဒေါ်မင်းဇာက ..

"ပုလဲနက်ဆိုတာ ဓာတ်ခိုက်တဲ့ အမည်မျိုးပဲ၊ နေဦး ... ငါ့ပညာနဲ့ တွက်ချက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

ဟု ပြောဆိုကာ ဒေါ်မင်းဇာသည် ၎င်း၏ နတ်ရုပ်ကြီးများ ထားသော အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကာ အတန်ကြာသောအခါ ပြန်ထွက် လာပြီး ဤသို့ ပြောသည်။ ။

"နင်မွေးမယ့် ကလေးက နက္ခတ်နဝင်းစီး သိပ်ကောင်းတော့ သူ့ဇာတာကို သူ မနိုင်မှာ စိုးရတယ်၊ ကောင်းလွန်းတဲ့ ဇာတာကို မထိန်းနိုင်ရင် ဒုက္ခပေးတတ်တယ်"

ထိုစကားကြောင့် မခင်ရီမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားလေသည်။ ။

"အမေကလည်း ကိုယ့်သားသမီး ဖြစ်လာမှ တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးပြင်းလာအောင် ပြုစု စောင့်ရှောက်ရမှာပဲ"

"ဒါကတော့ ညည်းသဘောပါအေ၊ ငါကတော့ ဒီကလေးကို သိပ်သဘောမကျဘူး၊ တို့ မိသားစုဟာ သူ့ရဲ့ နက္ခတ်စွမ်းအားဒဏ်ကို ခံနိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ တစ်နေ့ကျရင် သူ့အတွက်ကြောင့် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြမှာ ကို မြင်တယ်"

"အို ... အမေကလည်း ကလေးတောင် မမွေးရသေးဘူး၊ ဘာတွေ ပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ လူဆိုတာ အတိတ်ကံဆိုတာ ရှိတာပဲ၊ ကောင်းတာရှိသလို၊ ဆိုးတာလည်း ရှိမှာ ပေါ့၊ ကျွန်မကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရမှာပဲ"

ဟု ပြော လိုက်လေရာ ဒေါ်မင်းဇာမှာ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ၎င်း၏ နတ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။ ။

အခန်း (၂)

ကျိန်စာသင့်သောလူ

နေ့လစေ့၍ မခင်ရီ မီးဖွားသောအချိန်တွင် ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခွင်
လုံး မည်းမှောင်လျက် ရှိနေသည်။ ။

မြို့ပြနှင့်ဝေးသော တောရွာပေမို့ ဆေးရုံဆေးခန်းသို့ မပို့နိုင်ဘဲ
အရပ်လက်သည် နှင့် ဖြစ်သလို မွေးခဲ့ကြသည်။ ။

မခင်ရီမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ် အိမ်ထောင်သက် ရင့်လှပြီ
ဖြစ်သော်လည်း သားသမီးတစ်ယောက်မှ မမွေးဖူးသေးသောကြောင့်
ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးဖွားရသည်။ ။

ဒေါ်မင်းဇာနှင့် အရပ်လက်သည် (ဝမ်းဆွဲသည်) တစ်ယောက်ကို
ခေါ်ကာ မွေးဖွားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

မခင်ရီ မီးဖွားသောအချိန်တွင် ကိုရွှေမောင်မှာ ပင်လယ်ထွက်နေ
သောကြောင့် အိမ်မှာ မရှိပေ။

သူမ မီးဖွားချိန်မှာ ပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပင်လယ်ပြင်မှာ မိုး
မှောင်ကြီးများကျကာ မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်လေရာ ပင်လယ်ပြင်တွင် ရော
က်နေကြသော အလုပ်သမား အတော်များများ ပျက်စီးကြသည်။ ။

ထိုအထဲမှာ ကိုရွှေမောင်တစ်ယောက်လည်း ပါသွားလေတော့သည်။ ။

ပင်လယ်ပြင်မှာ မုန်တိုင်းရန်စွယ်ကြောင့် မပြန်လမ်းသို့ ရောက်သွားခဲ့သော ကိုရွှေမောင်သတင်းကို မသေမပျောက် ပြန်ရောက်လာခဲ့သော ရွာသားအချို့က မခင်ရီထံသို့ ရောက်အောင် ယူဆောင်လာကြသည်။ ။

ထိုသတင်းကို ကြားသောအခါ ဒေါ်မင်းဇာက ...

"အင်း ... ကလေးကတော့ လူ့လောကတောင် ရောက်လာမယ် မကြံသေးဘူး၊ မိဘတွေကို ဂြိုဟ်မွေ့ပြီနဲ့ တူတယ်"

ဟု မှတ်ချက်ချလေသည်။ ။

"အမေရယ် ... ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ၊ ကလေးက ဘာမှ သိရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ရဲ့ ဘဝပေးကုသိုလ်ကံကိုက ဆိုးတာပါ အမေရယ်"

"အေးလေ ... ညည်းက အမေဖြစ်နေတော့ ဘယ်အပြစ်မြင်မလဲ၊ ဘေးကကြည့်တဲ့ လူတွေကတော့ သိတာပေါ့၊ ငါဟာ ရွာထဲမှာ နတ်ဆရာတစ်ယောက် လုပ်နေပြီး ဒီအကြောင်းတွေကို ကြိုတင်မသိနိုင်ဘူးဆိုရင် ငါ့ကို အထင်သေးကြလိမ့်မယ် အယုံအကြည် ကင်းကြလိမ့်မယ်"

"အမေရယ် ... ကျွန်မသမီးလေးကို ဒီလောက်လည်း မပြောပါနဲ့ ၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး"

မီးဖွားပြီးစမှာ ပင် ကိုရွှေမောင်၏ သတင်းဆိုးကို ကြားရသေ မခင်ရီမှာ လည်း မီးထွက်ခင်မှာ ပင် အသက်ထွက်လောက်အောင် ကျန်းမာရေးက ဆိုးဝါးသွားရှာတော့သည်။ ။

"အမေ ... ကျွန်မတော့ နေရတော့မယ် မထင်ဘူး ၊ ကျွန်မ မရှိတော့ရင် လောကအလယ်မှာ တစ်ကောင်ကြွက် မျက်နှာငယ်ဘဝနဲ့ ကျွန်မ သ

မီးလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ အမေရယ်၊ ကျွန်မ ပြောဝံ့တာ တစ်ခုရှိပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့ကျရင် သူ့ အမေ့ကို ကောင်းကျိုးပြုပါလိမ့်မယ်"

"ညည်းသာ နေကောင်းအောင် နေပါအေ၊ ဒါတွေ တွေးမနေပါနဲ့တော့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါ ငါ့သမီးကမွေးတဲ့ ငါ့မြေးပဲ၊ ငါ့ရဲ့ သွေးသားပဲ၊ ငါ စောင့်ရှောက်ရမှာ ပေါ့"

"ဝမ်းသာပါတယ် အမေရယ်၊ သူ့ကို အမည်ပေးတဲ့ အခါမှာ ပုလဲသူဇာလို့ အမည်လေး ပေးပါနော်"

"ပုလဲသူဇာ ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ သမီးလေးက ပုလဲဘဝကနေ လူ့ဘဝကို ကူးလာတာဆိုတော့ သူ့ကို ပုလဲသူဇာလို့ ပဲ အမည်ပေးပါနော်"

"အေးပါ ... ခင်ရီရယ်၊ ညည်းပြောတဲ့ နာမည်ကို ငါ သေသေချာချာ မှတ်ထားပြီး ပေးလိုက်ပါ့မယ်"

ဟု ကတိပေး လိုက်လေသည်။ ။

ထို့နောက်တွင် မခင်ရီခမျာလည်း ကိုရွှေမောင်နောက်သို့ လိုက်သွားရရှာလေတော့သည်။ ။

ထိုအခါ လူမမယ် ကလေးငယ်ကို ဒေါ်မင်းဇာခမျာ ပိုးမွေးသလို မွေးမြူခဲ့ရလေသည်။ ။

မခင်ရီ အသက်နှင့်ရင်းပြီး မွေးခဲ့သော ကလေးမှာ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ရင်ညွန့်အထက်နားတွင် ပုလဲလုံးကဲ့သို့ အနက်ရောင် အမှတ်အသားကြီးတစ်ခု ပါလေသည်။ ။

ဒေါ်မင်းဇာမှာ ဒီကလေးအတွက်ကြောင့် သမီးနှင့်သားမက် သေရသည် ဟု စိတ်ထဲမှာ ဥပါဒါန် စွဲသော်လည်း သမီးက မွေးထားခဲ့သော မြေး ဖြစ်နေသောကြောင့် သံယောဇဉ်တော့ ရှိသည်။ ။

ဒေါ်မင်းဇာမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ရှိပြီး နတ်ဆရာတစ် ဦး ဖြစ်သည်။ ။

မိုးမခရွာနှင့် အခြားအနီးတစ်ဝိုက်ရွာများ တွင် ဒေါ်မင်းဇာသတင်း က ပျံ့နှံ့မှု ရှိသည်။ ။

စုန်းပြုစားခြင်းအတတ်နှင့် နတ်တိုက်သော ရိုးရာဓလေ့များကို ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းသည် ဟု ယုံကြည်ကြသောကြောင့် ကြောက်ရွံ့ ကြလေသည်။ ။

၎င်းတို့ နေထိုင်သော မိုးမခရွာကလေးမှာ မြိတ်မြို့နှင့် မဝေးလှသော တနင်္သာရီ ကမ်းရိုးတန်းဒေသတွင် တည်ရှိသော ရွာကလေးတစ်ရွာ ဖြစ် သောကြောင့် လူမျိုးပေါင်းစုံတို့ ရှိကြသည် ဆိုသော်လည်း အများ အားဖြင့်တော့ ဆလုံလူမျိုးများ လေသည်။ ။

ဆလုံလူမျိုး အများ စုမှာ ကတိုင်းနတ်နှင့် ဝိညာဉ်တို့ ကို ယုံကြည် ကိုးကွယ်လေ့ ရှိသောကြောင့် ၎င်းတို့ အတွက် နတ်ဆရာ ဆိုသည် မှာ မ ရှိမဖြစ် လိုအပ်သော အရာတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ ။

ကတိုင်းနတ်နှင့် ဝိညာဉ်အပေါင်းတို့ ၏ ပူဇော်ပွဲကို တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်မှ နှစ်ကြိမ်အထိ ပြုလုပ်လေ့ ရှိသည်။ ။

ရှေးအခါကတော့ တိရစ္ဆာန်များကို သတ်ဖြတ်ပူဇော် ကြသော်လည်း ယခုအခါမှာ တော့ ထိုဓလေ့များက သိပ်မရှိတော့ပေ။ ။

ငှက်ပျော၊ အုန်း၊ ကြံ၊ မုန့်ပဲသရေစာတို့ ကို သုံး၍ ပျားဖယောင်းတိုင်

များအား မီးထွန်းကာ ပူဇော်ကြသည်။ ။

၎င်းတို့ ၏ နတ်ကိုးကွယ်မှု ရည်ရွယ်ချက်မှာ ...

မိမိတို့ ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ်အကိုင်များ အဆင်ပြေစေရန်။

စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်စေရန်။

ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းစေရန်နှင့် ရောဂါဘယ ကင်းစေရန်
အတွက် ပူဇော်ဆုတောင်းမှု ပြုကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ပြင် ...

တောတောင်များ ထဲမှ အမဲလိုက် သွားခါနီးသော်လည်းကောင်း၊ ပင်
လယ်ပြင်သို့ ထွက်ကာနီးများ တွင် နတ်များကို ပူဇော်ဆုတောင်းပြီးမှ ခ
ရီးထွက်လေ့ ရှိကြသည်။ ။

ပူဇော်သည့်အခါ ကတိုင်းနတ်နှင့် အခြားတောစောင့်နတ်၊ တောင်
စောင့်နတ်၊ ပင်လယ်စောင့်နတ်တို့ ကိုပါ ပျားဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိ
ကာ ဆုတောင်းလေ့ ရှိကြသည်။ ။

ထို့ပြင် ...

၎င်းတို့ တွင် ထူးခြားသော ဓလေ့ဆန်းတစ်ခု ရှိသည်။ ။

ကြက်နှင့် ဘဲတို့ ကို နတ်အား ပူဇော်မှု မပြုရသေးဘဲ သတ်ဖြတ်စား
သောက်ခြင်း မပြုကြပေ။

အကယ်၍ မမျှော်လင့်ဘဲ အမှတ်မထင် သတ်ဖြတ်မိပါကလည်း
သွေးကိုသာ သောက်ခွင့်ရ၍ အသားကိုတော့ စားခွင့်မရတော့ပေ။

ထိုစည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်မိပါက ဘေးဆိုး အန္တရာယ်နှင့်
တွေ့ကြုံရသည် ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ။

မြိတ်မြို့၏ အနောက်ဘက်၊ ကထန်ကျွန်းကြီး၏ တောင်ဘက်၌ ရှိကြသော ဒုံးကျွန်း၊ မီးစိမ်းကျွန်းတို့ တွင် ကတိုင်းနတ်ကိုသာ ကိုးကွယ်ကြသူ ရှိသော်လည်း ဇာဒက်ကြီးကျွန်း တစ်ဝိုက်မှာ တော့ "လူပုန်းနတ်" ဟူသော နတ်တစ်မျိုးကို ကိုးကွယ်ကြသူများ လည်း ရှိကြပေသည်။ ။

အချို့က နတ်စင်များကို ကျကျနန ဆောက်လုပ်ပူဇော်ကြသော်လည်း အချို့ ကျွန်းများမှာ တော့ နတ်တိုင်များ စိုက်ပြီး ပိတ်ဖြူများ ပတ်ကာ ပူဇော်လေ့ ရှိကြသည်။ ။

ထို့ပြင် ...

မိဘဘိုးဘွားများ သေဆုံးသောအခါမှာ လည်း နတ်တိုင်တစ်တိုင် စိုက်ထူထားပေးလေ့ ရှိကြသည်။ ။

ဒေါ်မင်းဇာသည် သမီးဖြစ်သူ မခင်ရီ သေဆုံးသွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် မြေးကလေး ပုလဲသူဇာကိုပိုးမွေးသလို မွေးခဲ့ရသည်။ ။ နို့မပြတ်သေးသော အရွယ်တွင် နို့သည် ရှာ၍ သော်လည်းကောင်း၊ နို့ပြတ်သွားသောအရွယ်တွင် ထမင်းဟင်း ကျွေးမွေး၍ သော်လည်းကောင်း ကြီးပြင်းအောင် မွေးခဲ့သည်။ ။

၎င်းကတော့ နတ်ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် မိမိနေအိမ်မှာ အမြဲ နေလေ့မရှိဘဲ မကြာခဏ ခရီးထွက်ရလေသည်။ ။

ထိုသို့ ထွက်သောအခါ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော "မနန်းပုံ"ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငွေကြေးအနည်းငယ်နှင့် စားစရာ သောက်စရာအချို့ ပေးကမ်းကာ ကလေးကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ပေးရန် အပ်နှံထားခဲ့ရသည်။ ။

မနန်းပုံ၏ ယောက်ျားမှာ ဘိန်းစွဲနေသူတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် အ

လုပ်မည်မည်ရရ မလုပ်နိုင်ဘဲ မိန်းမလုပ်စာကိုသာ ဖြုန်းတီးနေသူ ဖြစ်သည်။ ။

မနန်းပုံမှာ ဒေါ်မင်းဇာက ကလေးကြည့်ရန်အတွက် ပေးကမ်းသော ငွေစကလေးများမှာ လည်း စားရသည် မရှိဘဲ ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုဘဂျမ်း၏ ဘိန်းဖိုးထဲသာ ရောက်သွားသည် က များ သည် ။

ကိုဘဂျမ်းသည် ပိုက်ဆံရ၍ ဘိန်းရှူနေရလျှင် တစ်နေရာတွင် ငြိမ်နေသော်လည်း ဘိန်းမရှူရသည့်အခါ မိန်းမကို အမြဲလို အနိုင်ကျင့် နှိပ်စက်လေ့ရှိသည်။ ။

တစ်နေ့သောအခါ ဒေါ်မင်းဇာသည် အခြားကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ သွားရန် အကြောင်းကိစ္စ ပေါ်လာသောကြောင့် မနန်းပုံကို ခေါ်ကာ ကလေးကို အပ်နှံထားခဲ့လေသည်။ ။

ဒေါ်မင်းဇာမှာ အခြားကျွန်းများ သို့ လိုက်သွားရသည့်အခါ နေ့ချင်းပြန်လာနိုင်သည့်အခါ ရှိသလို တစ်ခါတစ်ရံမှာ လည်း အရေးကြီးလျှင် တစ်ညအိပ်၊ နှစ်ညအိပ် ကြာသည့်အခါ ကြာတတ်ပေသည်။ ။

ယခုအခါမှာ ပုလဲသူဇာလေးမှာ လျှောက်နိုင် သွားနိုင် အရွယ်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မနန်းပုံအနေနှင့် ထိန်းရကျောင်းရသည်မှာ တာဝန်သိပ်မကြီးတော့ပေ။

ကျွေးချိန်တန် ကျွေး၍ သိပ်ချိန်တန် သိပ်လိုက်ရုံသာပင်။

ညနေပိုင်းအချိန် ရောက်လာသောအခါ ကိုဘဂျမ်း ရောက်လာသည်

။

"နန်းပုံ"

"ဘာလဲ"

"နင့်မှာ ပိုက်ဆံရှိရင် ငါ့ကို ပေးဦး၊ ငါ့မှာ ဘိန်းဝယ်ဖို့ မရှိတော့ဘူး"

"ကျုပ်မှာ တစ်ပြားမှ မရှိပါဘူး ကိုဘဂျမ်းရယ်၊ မနက်က ရှိတာလေးကို တော့်ကို အကုန်ပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား"

"နင်ပေးခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံက နည်းနည်းလေးဆိုတော့ ဘာမှ လုပ်မရဘူး၊ အခု ငါ ဘိန်းမရှူလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ရှိတာပေးဦး"

ကိုဘဂျမ်း၏ အပြုအမူမှာ အရက်စွဲ ဘိန်းစွဲနေသူတို့ ဟန်အတိုင်း ဘိန်းမရှူရလျှင် မဖြစ်တော့သည့်ဟန် ပေါက်နေသည်။

"ကျုပ်မှာ တစ်ပြားမှ မရှိဘူးလို့ ရှင့်ကို ပြောနေတယ်လေ"

"မရှိရင် ရှိတာပေး၊ ဒီကနေ့ညနေ ဘိန်းမရှူရလို့ ကတော့ လုံးဝ မဖြစ်ဘူး"

"ဪ ... ခက်ပါဘိ ကိုဘဂျမ်းရယ်၊ မရှိပါဘူးဆိုမှ ကျုပ်အသားကို လှီးယူမှ ပဲ ရမှာ ပေါ့၊ ကျုပ်ဆီမှာ ကလေးကို မုန့်ဝယ်ကျွေးဖို့ အဘွားပေးခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံပဲ ရှိတယ်"

"အေး ... အဲဒါကိုပဲပေး"

"ဘယ်ဖြစ်မလဲတော့ ကလေးကို မုန့်ဝယ်မကျွေးတော့ ဘာစားရမလဲ"

"အိမ်မှာ ရှိတာ တစ်ခုခု ရှာကျွေးလိုက်စမ်းပါ၊ ကလေးက မုန့်မစားရလို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ငါက ဘိန်းမရှူရလို့ မဖြစ်ဘူး"

"မဖြစ်ပါဘူးတော်"

"မင်း ပေးမလား မပေးဘူးလား"

"မပေးပါဘူး"

"ဒီမိန်းမ တော်တော်ခေါင်းမာတယ်၊ ကဲဟာ ... ကဲဟာ"

"ဖြန်း ... ဖြန်း"

ကိုဘဂျမ်းက မနန်းပုံကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပါးရိုက်ကာ အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသော ပိုက်ဆံကို နှိုက်ယူလေသည်။ ။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အနီးမှာ ရှိနေသော ပုလဲသူဇာလေးက လန့်ကာ တဝါးဝါးနှင့် ငိုလေတော့သည်။ ။

ကိုဘဂျမ်းက အတင်းလုသော်လည်း မနန်းပုံက အတင်းကပ်ထားသဖြင့် လုံးထွေးနေစဉ် ဘယ်အရပ်က ခုန်ဝင်လာမှန်း မသိရသော ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင်က ကိုဘဂျမ်း ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ မျက်နှာကို လက်သည်းဖြင့်ကုတ်ကာ တစ်ဖက်သို့ ခုန်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ။

"ဖိုး ... ဖိုး ..."

"အား"

ကိုဘဂျမ်း နောက်သို့ လန်ကျသွားသည်။ ။

သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ ကြောင်လက်သည်း ဒဏ်ရာကြီးများ ပေါ်နေကာ ထိုနေရာမှ သွေးများ စီးကျနေသည်။ ။

"ဟင် ... မိန်းမယုတ်၊ နင်က စုန်းမကြီးနဲ့ ပေါင်းပြီး ငါ့ကို မကောင်းဆိုးဝါးတွေနဲ့ ပြုစားတာပေါ့လေ၊ တွေ့ရောပေါ့"

ဟု ပြောကာ နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ကြိုးထလိုက်သည် နှင့် တစ်ရောမှ ခုန်ထွက်လာသော ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင်က ၎င်းရှေ့သို့ ရောက် လာလေတော့သည်။ ။

"ဪ ... မကောင်းဆိုးဝါး သတ္တဝါ၊ တွေ့ကြရောပေါ့ကွာ"

ဟု ပြောကာ ကိုဘဂျမ်းက ခေါင်းရင်းဘက် နတ်စင်ထောင့်တွင် စိုက်
ထောင်ထားသော ဓားကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ
နေရာတွင် ကြောင်နက်ကြီး မရှိတော့ပေ။

"ဟင် ... ဘယ်ရောက်သွားသလဲ"

ကိုဘဂျမ်း ဓားကိုကိုင်ကာ လိုက်ကြည့်သော်လည်း မတွေ့ရတော့ပေ

။

"နန်းပုံ ... နင့်ဆီက ပိုက်ဆံ ပေးမလား မပေးဘူးလား တစ်ခွန်းပဲ
ပြော"

ဓားကို တမြှောက်မြှောက်နှင့် တောင်းနေသောကြောင့် မနန်းပုံမှာ မ
နေဝံ့တော့ဘဲ ၎င်းအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသော ကလေးကို မုန့်ဝယ်ကျွေး
ရန် ငွေကလေးများကို ထုတ်ပေးလိုက်ရတော့သည် ။

"အေး ... ဒီလိုမှ ပေါ့"

ပိုက်ဆံရသောအခါ ကိုဘဂျမ်းသည် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဓား
ကြီးကို ဝုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွားလေတော့သည် ။

မနန်းပုံခမျာမှာ တော့ တဝါးဝါးငိုနေသော ကလေးကို ကြည့်ပြီး ရင်
ထဲမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိတော့သည် ။

ပုလဲသူဇာလေးမှာ သူ့လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာရသည် မို့ သားသမီး
အရင်းလို သံယောဇဉ်တွယ်နေမိသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ကလေးကို မုန့်
ဝယ်ကျွေးရန် ထားသည့် ပိုက်ဆံ ကလေးများကို ကိုဘဂျမ်းက
အနိုင်ကျင့် ယူဆောင်သွားသောအခါ များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ကျ
န်ခဲ့ရှာလေသည် ။

သို့သော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါပေ။

အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မနန်းပုံခမျာ ကလေးအတွက် စိတ်ပူပန်သောက ရောက်နေစဉ် ပိုက်ဆံရသွားပြီ ဖြစ်သော ကိုဘဂျမ်းကတော့ ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာဖြင့် ရွာဖျားဘက်ရှိ ဘိန်းရောင်းသော တရုတ်ကြီး ဆိုင်သို့ သွားလေသည်။

ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ပါလာသော ငွေဖြင့် ဘိန်းအနည်းငယ် ဝယ်ယူကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်ကာမှ အေးအေးဆေးဆေး ရှူကာ ဇိမ်နှင့် နှပ်လိုက်မည် ဟု စိတ်ကူးလာခဲ့သည်။

အချိန်က မှောင်ရီသမ်းစ အချိန် ဖြစ်သည်။

ရွာထိပ်ဘက်ရှိ ညောင်လန်းပင်ကြီးဆီမှ အိပ်တန်းတက်နေသော ပင်လယ်ငှက်များ ၏ အော်မြည်သံများက ဆူညံလျက် ရှိနေသည်။

ထိုညောင်လန်းပင်ကြီးတစ်ပိုင်မှာ သရဲခြောက်သည် ဟု နာမည်ကြီးနေသောကြောင့် ထိုသစ်ပင်နားရောက်သောအခါ အနည်းငယ် ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ဝင်လာတော့သည်။

အချိန်ကလည်း နေဝင်ရီတရော အချိန်ဖြစ်ပြန်၊ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ လည်း လူသွားလူလာကလည်း ရှင်းနေသောကြောင့် ကိုဘဂျမ်းရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်မည်ဆိုက ဝင်စရာပင်။

ထိုသို့ ကြောက်စိတ်ဝင်မိလေလေ မနန်းပုံကို ကျိတ်၍ အပြစ်တင်မိလေလေ ဖြစ်သည်။

"တောက် ... ဒီမိန်းမသာ ငါတောင်းတဲ့ ပိုက်ဆံကို စောစောစီးစီး ထုတ်ပေးလိုက်ရင် အခုလို နောက်ကျမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့ ..."

တစ်ယောက်တည်း မကျေမနပ် ရေရွတ်ကာ လျှောက်လာသော ကိုဘဂျမ်းသည် ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်သောအခါ ညောင်ပင်ကြီးအနောက်ဘက်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည် ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ။

ထိုမိန်းကလေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် အင်္ကျီလုံချည်များ ဝတ်ဆင်ထားကာ ဆံပင်ဖားလျားချထားသည်။ ။

သူမက ကိုဘဂျမ်းသွားမည့် လမ်းမှာ ပိတ်ရပ်နေသည်။ ။

"နင် ... ဘယ်သူလဲ"

"ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ နင်သိဖို့ မလိုဘူး၊ နင့်ကို ဆုံးမချင်လို့ ဒီနေရာက လာစောင့်နေတာပဲ"

"ဘာ ... ငါ့ကို ဆုံးမဖို့ လာစောင့်နေတာ ဟုတ်လား၊ ငါက ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ"

"နင် လုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်ကို နင် မသိဘူးလား၊ နင် မတရားလုပ်ခဲ့တာကို နင် မမှတ်မိဘူးလား၊ လောကမှာ မကောင်းတာ လုပ်တဲ့ လူအတွက် ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား"

"အောင်မာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ၊ နင်က ငါ့ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာ မို့ ဒီစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ"

"နင့်လို လူစိတ်မရှိတဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက် ရှိနေရင် ကျန်တဲ့ လူကောင်းတွေ ဒုက္ခရောက်တယ်၊ ဒီတော့ နင့်ကို လူပြည့်မှာ ဆက်ထားနေလို့ အပိုပဲ"

"အောင်မယ် ... မလောက်လေး မလောက်စား မိန်းမတစ်ယောက်က ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတယ်၊ နင် ဒုက္ခမရောက်ချင်ရင် လမ်းဖယ်ပေး"

စမ်း"

သူက လေသံမာမာဖြင့် ပြောသော်လည်း မိန်းကလေးက မီးဝင်းဝင်း တောက်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

ခါးထောက်လျက် နေရာမှာ ရပ်နေခြင်းကို တစ်လက်မမှ မရွံ့မသွားပေ။

"ဪ ... နင်က ဘဂျမ်းကို လာစမ်းနေတယ်ပေါ့လေ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့"

ဘဂျမ်းက ဒေါသဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးသွားသောအခါ မိန်းကလေးက နောက်သို့ ဆုတ်သွားလေသည်။ ။

သူက မိန်းကလေး နောက်သို့ ဆုတ်သွားမှန်း သိသောအခါ အနည်းငယ် အားတက် လာပြီး ရှေ့သို့ တိုးလိုက်သွားသည်။ ။

သူတိုးလာတော့ မိန်းကလေးက နောက်သို့ ထပ်ဆုတ်သွားပြန်သည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် ညောင်လန်းပင်ကြီး အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မိန်းကလေးက ညောင်ပင်ကြီးအနောက်သို့ လှစ်ခနဲ ဝင်သွားသည်။ ။

ဘဂျမ်းကလည်း အရဲစွန့်ပြီး ဝင်လိုက်သွားသည်။ ။

ညောင်ပင်ရိပ်ကြောင့် ထိုအနောက်ဘက်တွင် မှောင်နေသည်။ ။

ထိုနေရာရောက်တော့ လေတိုးလိုက်တိုင်း ငွေ့ယမ်းလှုပ်ရှားနေသော တွဲလောင်းကျနေသည့် ညောင်လန်းမြစ်များမှ လွဲပြီး မိန်းကလေးကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ပေ။

"ဟင် ..."

ညောင်ပင်အောက်မှာ လေတိုးသံ တရိုးရိုး မြည်သံများ သာ ပေါ်ထွက်နေသည်။ ။

ဘဂျမ်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ညောင်ပင်အောက်တစ်ဝိုက် လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မိန်းကလေး၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှပင် မတွေ့ရတော့ပေ။

"ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဟ"

ညောင်ပင်ကြီး အနောက်ဘက် အတွင်းပိုင်းမှာ ညောင်လန်းမြစ်များ ကျဆင်းနေသောကြောင့် အတော်မှောင်နေလေသည်။ ။

ထိုအမှောင်ထဲမှာ ပုန်းနေသည့် အထင်နှင့် အတွင်းသို့ တိုးဝင်လိုက်သည် နှင့် ...

"ခွီး ..."

ဟူသော နှာမူတ်သံကြီးနှင့်အတူ ညောင်လန်းမြစ်များကြားမှ မြွေတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းပိုင်းကြီး ထိုးထွက် လာလေတော့သည်။ ။

"ဟာ ..."

ဘဂျမ်း ထိတ်လန့်တကြားနှင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်လေသည်။ ။

မြွေမှာ တောကြီးမြွေဟောက် အမျိုးအစား ဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်များ တောက်ပလျက် ရှိသည်။ ။ ခွက်နေသော ပါးပျဉ်းမှာ စာလုံးများကဲ့သို့ အရာများ ပေါ်နေသည်။ ။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ဖြစ်လင့်ကစား မြွေမျက်လုံးနှစ်ဖက်မှာ ပြဒါးခဲကဲ့သို့ အနီရောင်များ တောက်ပလျက် ရှိသည်။ ။

သူ နောက်ဆုတ်သွားတော့ မြွေက ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာသည်။ ။

ထိုအခါမှ ဘဂျမ်းမှာ လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်မှု ဖြစ်ကာ နောက်သို့ ကမန်းကတန်း လှည့်ဆုတ်လိုက်သည် နှင့် အောက်တွင် ရှုပ်ထွေးနေသော ညောင်လန်းမြစ်များက သူ့ခြေထောက်ကို ပတ်ဆွဲ လိုက်သလို ဖြစ်ကာ နောက်လန်ပြီး လဲကျသွားလေတော့သည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ နောက်မှ လိုက်လာသော မြွေကြီးက အနားသို့ ရောက် လာလေတော့သည်။ ။

ပြီးလျှင် ပါးပျဉ်းထောင်ကာ သူ့အပေါ်မှ မိုးထားလေသည်။ ။

"သွား ... သွား မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ၊ ငါ့အနား မလာနဲ့ ငါ့ကို မ သတ်ကြနဲ့ "

ဟု ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်လိုက်သော ဘဂျမ်း၏ အသံမှာ ညောင်ပင်အောက်တစ်ဝိုက်မှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေတော့သည်။ ။

သူ့အော်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် အပေါ်မှ ပါးပျဉ်းထောင်ကာ မိုး ထားသော မြွေကြီးဆီမှ "ပြီး"ခနဲ မာန်ဖီသံနှင့်အတူ ဘဂျမ်းအား ပေါက် ချ လိုက်လေတော့သည်။ ။

ဘဂျမ်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ပေါက်ချလိုက်သော မြွေအစွယ်ရာ နှစ် ချက်ကြောင့် "အား"ဟူ၍ တစ်ချက်သာ အော်နိုင်ပြီး အမှောင်ထဲမှာ အ သက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။ ။

သူ သေဆုံးသွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်း နေသော ညောင်ပင်အောက်မှာ ဆံပင်ဖားလျား ချထားသော မိန်းက လေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည် ကိုတော့ မည်သူမှ မတွေ့မမြင်လိုက် ကြပေ။ ။
